

Skriftlig beretning for Produktionsskolelærerne Generalforsamlingen 18. september 2014

Kære medlem

Det er en fornøjelse hermed at præsentere dig for den skriftlige beretning 2011-12 og 13 Produktionsskolelærerne i Uddannelsesforbundet.

Beretningen forsøger i korte træk og som supplement til hovedbestyrelsens skriftlige beretning at beskrive arbejdet i sektionsbestyrelsen. Den skulle også meget gerne inspirere dig som medlem til at give dit besyv med, når vi på generalforsamlingen drøfter både beretningen og de aktiviteter, din sektion skal sætte fokus på i den kommende periode.

Sammen med den endelige dagsorden er udsendt et regnskab for 2011-12 og 13.

En stor tak fra bestyrelsen til alle de, der bruger og har brugt tid og energi på at være aktive både som delegerede til kongresser, som repræsentanter på repræsentantskabsmøder og deltagelse i udvalg og netværk. I gør en stor og meget nyttig indsats som ikke kan undværes.

Indholdsfortegnelse

Efter generalforsamlingen 2011	side 1
OK11	side 2
Forberedelse til OK13	side 3
Et historisk overenskomst forløb	side 4
Lockout	side 7
Lov 409	side 8
Konfliktkontingent	side 9
Arbejdsmiljø	side 11
STU på produktionsskoler	side 12
Uddannelsespolitik	side 14
Medlemssituationen	side 15
Hjemmesiden	side 15
Afrunding	side 16

Efter generalforsamlingen den 29. september 2011.

Efter at John Rundstrøm fra Odense og Jan Poulsen fra Roskilde trådte ud af bestyrelsen blev bestyrelsessammensætningen efter den ekstraordinære generalforsamling den 7.februar 2013, således.

Allan Krohn Jensen, formand
Per Nielsen, næstformand
Glostrup Produktionshøjskole
Eskild Sloth Andersen

Produktionsskolerne Midtvestsyssel
Faegheh Shirzad
Odense Produktionshøjskole - Elsesminde
Fritze Tillisch
Ringsted Produktionshøjskole
Jens Toft
Produktionsskolen Vejen
Knud Schirmer, suppleant
Greve Produktionsskole
Linda Fynbo Ersholt, suppleant
Nordvestsjælland Produktionsskole
Susanne Stengaard, suppleant
Østfyns Produktionsskole
Susanne Pendlmayr, suppleant
Aalborg Produktionsskole
Annette Jacobsen, suppleant
Nordvestsjælland produktionsskole

Det er den første kongresperiode uden særlige regler med baggrund i fusionen.

Perioden har været ganske særlig. Det mest specielle var forløbet i forbindelse OK-13 og lockouten.

Forbundets arbejde i forbindelse lockouten har haft et meget stort omfang, og det samme har opfølgningen på lockout og lovindgreb. Der har fx været afholdt to ekstraordinære generalforsamlinger og kongresser i perioden samt en række TR-kurser og meget velbesøgte temakurser.

Desuden har arbejdet frem til EUD-reformen med dens betydning for de fleste af forbundets områder fyldt meget.

Derudover har forbundet selvfølgelig arbejdet med den daglige drift. En drift som har været påvirket og forøget af ovennævnte store og særlige begivenheder.

OK11

Ved OK 11 kom forbundet igennem med projekter, som med forskellig vinkel skulle medvirke til bedre arbejdsvilkår i bred forstand for medlemmerne.

For produktionsskolerne blev der aftalt et projekt om udvikling af samarbejdsstrukturer med særligt fokus på dialogen mellem leder og TR. Erfaringer fortalte os, at det en del steder var påkrævet. Det er helt afgørende

for forbundet, at der er en gensidig respekt mellem forhandlingsparterne på skolerne.

Der skal både være en ordentlig kultur og en struktur omkring forhandlinger og samarbejdet lokalt.

Projektet medvirkede til at få en god proces i gang. Ministeriet for Børn og Undervisning og Lærernes Centralorganisation (LC) var værter for to kick-off-dage. Der blev afholdt tre SU-grundkurser for tillidsrepræsentanter og ledere, hvor reglerne for samarbejdet på arbejdspladserne blev gennemgået, og hvor der samtidig var rum og tid til at diskutere samarbejde mellem leder og tillidsrepræsentant, og der blev udsendt inspirationsmateriale til alle ledere og tillidsrepræsentanter med det formål at understøtte det fortsatte arbejde med at udvikle samarbejdet lokalt.

De centrale parter fulgte op på den lokale indsats. Der blev udsendt et evalueringsskema til hver enkelt skole, hvor de lokale indsatser blev beskrevet, og LC og Ministeriet for Børn og Undervisning besøgte udvalgte produktionsskoler for at høre om indsatsen.

Vi havde ønsket os at mange flere skoler havde deltaget i samarbejdsudvalgs kurserne end tilfældet var, det er heldigvis ikke for sent, idet samarbejdssekretariatet, hele tiden udbyder kurser. Med tilstrækkeligt mange tilmeldte, kan kurserne målrettes nøjagtigt skolernes ønsker, vi anbefaler varmt, at skolernes ledelser arbejder på at fremme samarbejdet med tillidsrepræsentanterne.

Forberedelse til OK13

De centrale arbejdsgiveres beskrivelse af, hvordan undervisning foregår på medlemmernes skoler, slog forbundet med undren. Det var næsten, som om arbejdsgiverne så undervisning præcis som dengang lektor Blomme huserede i gymnasiet. Særligt de statslige arbejdsgivere forsøgte gennem kampagner og diverse undersøgelser at give et helt fortegnede billede af virkelighedens verden – at beskrive undervisning i en helt snæver og meget klassisk forstand. Helt glemt var nye undervisningsformer, nye fag, fleksibilitet i tilrettelæggelsen og ikke mindst inklusionsopgaven. Forbundet var selvfølgelig klar over formålet – arbejdsgiverne forberedte at kunne påstå, at der undervises for lidt, og at ressourcen til forberedelse er for stor.

Forbundets opgave var at rejse en moddagsorden – en dagsorden om den professionelle kvalitet, som præsteres af vores medlemmer hver eneste dag på skolerne. Forbundet ønskede at bringe virkeligheden ind i forhandlingslokalerne ved OK 13. Derfor satte forbundet som forberedelse til

OK 13 fokus på en helt konkret beskrivelse af alle vores områders pædagogiske dagligdag.

Som forberedelse til kravsudtagelsen gennemførte forbundet en stor kvantitativ undersøgelse blandt medlemmer og tillidsrepræsentanter. Undersøgelsen kortlagde medlemmernes ønsker til OK-13-forhandlingerne. Særligt havde den fokus på, hvad der kunne støtte op om bedre forhold for medlemmerne i deres lærerarbejde.

Undersøgelsens resultater var slående. Medlemmerne pegede massivt på den belastning, de har med skæv placering af undervisning over året, med delt tjeneste eller rigtig meget aftenundervisning og undervisning i weekenden. Desuden blev der peget på dårlig planlægning på skolerne, hvor større ændringer i arbejdet for manges vedkommende ikke varsles i ordentlig tid, og påvist en forventning på nogle skoler, om at lærerne var fuldt til rådighed på skemafrie dage. I det hele taget viste undersøgelsen, at Uddannelsesforbundets medlemmer i den grad er fleksible.

Et andet tydeligt undersøgelsesresultat var medlemmernes behov for en mere systematisk kompetenceudvikling. Nogle af forbundets områder har været igennem store forandringsprocesser gennem de seneste år. Der har været store ændringer i elev-/kursistgrupper, i holdsammensætning m.v., og der er kommet nye krav til undervisningens indhold og form. Undersøgelsen viste, at disse forandringsprocesser ikke var blevet fulgt op med tilstrækkelig efteruddannelse af lærerne.

Udover denne undersøgelse leverede tillidsvalgte inden for alle forbundets områder en imponerende information om arbejdet og hverdagen ude på skolerne: Hvordan ser en arbejdsuge ud? Hvor meget undervisning præsteres? Hvordan er den placeret tidsmæssigt? Hvilken indsats er en forudsætning for, at selve undervisningen lykkes?

Et historisk overenskomstforløb

Uden at overdrive kan man betegne forløbet om overenskomstfornyelserne for lærerområderne ved OK 13 som historiske. Ingen af de berørte organisationer har oplevet noget tilsvarende tidligere. Efter et næsten almindeligt generelt forhandlingsforløb med staten og KL via CFU og KTO, som resulterede i begrænsede lønstigninger og en fastholdelse af reguleringsordningen, lod arbejdsgiverne lærerområderne blive tilbage i de specielle forhandlinger. Arbejdstidsaftalerne skulle "normaliseres", var modpartens "stålsatte" krav.

Efter forløbet blev det dokumenteret, at der i november 2012 blev lagt en plan for fjernelse af lærernes arbejdstidsaftaler. Statsmagten og KL var klar til at gå hele vejen med en nøje koordineret plan om og eventuelt et diktat af lærernes fremtidige arbejdsvilkår.

Helt fra starten i forløbet blev organisationerne mødt med arrogante og ultimative meldinger. Modparten udviste ingen respekt for de meget forskellige undervisningsområder, forbundet repræsenterer, og ej heller nogen særlig interesse. Senere kom ydmygelsen af Forligsinstitutionen, med en arbejdsgiver der bare ikke ville give sig en millimeter for at opnå et resultat. Og endelig en koordineret lockout af lærerne, der havde som formål at lade lærerne og deres organisationer bløde med henblik på, at vi skulle komme krybende og skrive under på et diktat. Sådan var planen fra november. Målet var at lamme eller i det mindste svække lærerne og deres organisationer, så et nyt styringsregimente kunne sættes igennem. Væk med al forhandlings- og aftaleret – ind med central ledelse med stort L – fra oven og nedefter. Det blev sat i tale, at skoleledelserne skulle have et større ledelsesrum, men Moderniseringsstyrelsens senere hyrdebrev om, hvad ledere må og ikke må, har reelt gjort dem til værkførere ude på skolerne. Ironisk nok må de ikke selv bestemme samarbejdsformen med medarbejderne og deres repræsentanter. Fx må de ikke lave aftaler lokalt på trods af, at dette er en mulighed, som nævnes i lovindgrebet.

Uddannelsesforbundet ønskede ikke at ændre de daværende arbejdstidsaftaler, fordi de fungerede godt ude i dagligdagens arbejde med elever og kursister. Derfor kom forbundet til OK 13 alene med krav om at få etableret fælles projekter om bedre inklusion, om et bedre arbejdsmiljø og om en forbedret og mere strategisk efteruddannelsesindsats – helt i overensstemmelse med medlemmernes udsagn. Vores argumentation havde fokus på kvaliteten i arbejdet og et godt arbejdsmiljø på arbejdspladserne. Det er nødvendigt, for at lærerne kan levere på de mange ambitiøse uddannelsespolitiske målsætninger, som vi konstant mødes med. Men arbejdsgiverne ville kun drøfte vores krav, hvis vi imødekom deres krav fuldt og helt. De insisterede dermed på helt nye spilleregler, som var ødelæggende for, hvad der er normalt for forhandlinger i en "dansk model".

I forløbet stillede forbundet opklarende spørgsmål til, hvordan arbejdsgiverne forestillede sig en ny aftale om arbejdstid og bad dem fremlægge et udkast til, hvordan en sådan skulle se ud. Men ikke førend gymnasieaftalen var indgået med AC medio februar, fik forbundet noget på skrift på nogle få af vores områder, og da var det gymnasieaftalen, de fremlagde – og vel at mærke uden løntillæg af nogen art.

Forbundet afviste gymnasieaftalen, idet den intet værn har mod det grænseløse arbejde og er uanvendelig i forhold til, således som udfordringerne og opgaverne er på forbundets arbejdspladser.

Forbundet accepterede i forløbet væsentlige dele af arbejdsgivernes hovedkrav, og til gengæld krævede vi værn mod det grænseløse arbejde. Men arbejdsgiverne ville ikke sikre et værn om den gode undervisning og om arbejdsmiljøet. Forbundet accepterede desuden en reel normalisering; for lærerne har, som det gælder på andre normale, almindelige arbejdspladser, brug for nogle værn mod det grænseløse arbejde. Men ej heller her kunne forbundet få nogen som helst garantier fra arbejdsgiverne.

Da organisationerne ikke bare ville lægge sig helt ned, kom brevene om lockout. Først fra Moderniseringsstyrelsen og kort tid efter fra KL.

Efter fire ugers lockout kom regeringsindgrebet – et indgreb, som fulgte arbejdsgivernes krav. I KL's og Moderniseringsstyrelsens fortolkning betyder indgrebet, at arbejdsgiverne ikke må forhandle med lærernes repræsentanter om medarbejdernes arbejdstidsvilkår. De må ikke forhandle med Uddannelsesforbundet, og de må ikke forhandle med lærernes tillidsvalgte kolleger på arbejdspladsen. De kan drøfte nogle fælles retningslinjer for arbejdet i skolernes SU, men ret til fælles indflydelse, det skal medlemmerne ikke have i fremtiden.

I et større billede var overenskomstforløbet i 2013 historisk. Forløbet og resultatet var både usædvanligt og aldeles uacceptabelt for Uddannelsesforbundet og de andre lærerorganisationer. Det særlige var, at de kommunale – og de statslige arbejdsgivere valgte at kortslutte den danske model for forhandlinger og dermed forhindre, at et kompromis om lærernes arbejdstid kunne nås. Dermed skabte de grundlaget for, at Folketinget ensidigt via lovgivning kunne fastsætte regler for lærernes arbejdstid, som helt fulgte arbejdsgivernes ønsker.

Det var et brutalt og meget tankevækkende forløb. Forløbet viste, at arbejdsgiversidens koordinering af overenskomstforhandlinger på det offentlige område er stærk. På baggrund af den erfaring er der blandt de fleste

lønmodtagerorganisationer på det offentlige område en bevidsthed om og en proces i gang i forhold til i langt højere grad at arbejde tæt sammen, bl.a. frem mod OK 15.

Nogle medlemmer var overraskede over, hvorfor deres område blev omfattet af lockouten, fx produktionsskolerne og også vejlederne, som ikke er på lærerarbejdstid. Men arbejdsgivernes formål var, at alle organisationens medlemmer skulle presses, og alle regler om lokale forhandlinger skulle væk. Som **organisation** skulle vi presses helt i bund, og tillidsrepræsentanternes indflydelse skulle stækkes.

Nogle medlemmer spurgte, hvorfor forbundet ikke bare sagde "ja" til en aftale. Men dels var Moderniseringsstyrelsens og KL's forslag helt urimeligt og uspiseligt, og dels ville forbundets medlemmer ved den efterfølgende urafstemning utvivlsomt have stemt "nej". Dette havde med stor sikkerhed betydet, at vi skulle strejke for at få fornyet overenskomsten. En konflikt havde under alle omstændigheder været resultatet. Og et regeringsindgreb med samme indhold, som vi fik, er også i den situation det realistiske scenarie.

Lockout

Med lockouten i april 2013 drev arbejdsgiverne forbundet og forbundets medlemmer ud i en faglig kamp. En kamp som også Frie Skolers Lærerforening og Danmarks Lærerforening (DLF) var en del af. Alle overenskomstansatte medlemmer af de tre organisationer blev sendt hjem fra arbejdet uden løn fra 1. april 2013. Ingen vidste på dette tidspunkt, hvor lang tid lockouten ville vare.

Hvorfor er vi lockoutede, vi er "normaliserede"? Spurgte Produktionsskolelærerne, og moderniseringsstyrelsens svarede, for at skabe større volumen i lockouten.

Uddannelsesforbundet samlede alle lockoutede medlemmer på konfliktens første dag. Derefter mødtes man nogle dage i hver af de fire uger, som lockouten kom til at vare. De lockoutede medlemmer samledes 8 steder i landet, og fremmødet var højt. Møderne blev brugt til drøftelse af situationen, koordinering og forberedelse af initiativer, information fra forbundet og i forløbets sidste uger til en række foredrag med forskellige vinkler på den konflikt, som arbejdsgiverne sendte lærerne ud i. Fra møderne udgik demonstrationer, happenings m.v. til de fleste større byer. En del af aktiviteterne blev gennemført sammen med kolleger fra DLF og Frie Skolers Lærerforening. Synligheden var stor.

Lockoutens fire uger var en fantastisk oplevelse af modstand, engagement, kreativitet, faglig bevidsthed og stort sammenhold. Hver eftermiddag udsendte forbundet et elektronisk nyhedsbrev, ligesom der blev oprettet grupper på Facebook, som blev flittigt brugt af medlemmer over hele landet.

Under lockouten bestod en vigtig del af forbundets informationsarbejde i at tale med journalister om lockouten. Dagligt ringede journalister og bad om kommentarer til forløbet eller for at blive briefet med baggrundsviden.

Lockouten var en kamp for alle medlemmernes arbejdsvilkår – også de medlemmer, som ikke kom i konflikt på grund af deres ansættelsesforhold, eller fordi de arbejdede på det private område.

Lov 409

Siden vedtagelsen af lov 409 har forbundet haft et meget højt niveau af informationsmøder og tillidsrepræsentantkurser. Forbundet prioriterede benhårdt, at tillidsrepræsentanter og medlemmer skulle rustes så godt som overhovedet muligt til at håndtere arbejdsgivernes og Folketingets indgreb i forhold til vores vilkår som undervisere.

TR-uddannelsen blev justeret i forhold til de nye regler, der blev afholdt særlige møder for TR'erne om den nye lokale situation, og de normale temakurser for TR'erne blev afholdt med meget store deltagerantal.

Lov 409 begrænser lærernes professionelle råderum og lærernes repræsentanternes indflydelse på vilkårene for god undervisning. Fra den 1. august 2014 bestemmer alene ledelsen, hvordan lærernes tid skal prioriteres i dagligdagen. Ledelsen har fremover ansvaret for undervisningens kvalitet og bestemmer vores vilkår for at undervise med kvalitet.

Den finansiering, som næsten alle forbundets skoleformer er omfattet af, betyder, at skolerne har et stærkt økonomisk incitament til at "producere" mere undervisning for nedsat pris – dvs. med mindre forberedelsestid. Endvidere presser de centrale arbejdsgivere ledelserne – de skal sørge for, at lærerne leverer mere undervisning end tidligere uden at få den samme tid som før til at forberede den.

Lærere er professionelle og ønsker at levere god undervisning, og lærerne er dem, som i det daglige står over for kursister og elever, og dem som ved, hvad der skal til i undervisningen. Den professionelle lærers samvittighed betyder, at presset havner hos lærerne: "Selvom jeg ikke får tid og løn for det, er jeg bare nødt til at forberede mig ordentligt til min undervisning", og

dermed ender lærerne alligevel med at tage ansvar for kvaliteten i den daglige undervisning, også selvom lov 409 siger, at det er ledelserne, som alene har ansvaret for vilkårene – fx tiden til ordentlig forberedelse.

Det er her, det grænseløse lærerarbejde starter. Det er her, arbejdsmiljøet nemt ender med ikke at være i orden for den **enkelte lærer**. Og arbejdsgiverne vil med lov 409 udover at få mere undervisning for de samme penge erstatte **det fælles** med **det individuelle**. Ledelsen taler med den enkelte lærer og fordeler her arbejdsopgaverne. Planlægning og fordeling af arbejdsopgaver skal ikke være et **fælles tema** for lærerne mere.

Moderniseringsstyrelsen og KL (med stærk opbakning fra regeringens ministre) forsøger i deres udlægning af loven at sætte en stopper for, at tillidsrepræsentanterne kan indgå aftaler på skolerne – aftaler, som er fælles for alle lærere. Aftaler, som fx sikrer en rimelig arbejdsbelastning, tid til ordentlig forberedelse og gode processer for planlægning og tilrettelæggelse af undervisningen **for alle** på arbejdspladsen.

Uddannelsesforbundets svar på lov 409 har været, at lærerarbejde er et professionelt arbejde og foregår i et kollegialt fællesskab. Forbundet mener derfor, at man (endnu mere end tidligere) er nødt til at stå sammen ude på arbejdspladserne og bakke op om tillidsrepræsentanterne. Det er tillidsrepræsentanterne, som kan være med til at sikre bæredygtige og fælles løsninger på de udfordringer, skolerne og deres ledelser har.

Historisk er erfaringen i fagbevægelsen, at en stærkere ledelse som modsvar skal mødes af en stærkere kollektiv organisering hos de ansatte.

Konfliktkontingent og to ekstraordinære kongresser

I løbet af 2013 afholdt forbundet to ekstraordinære kongresser.

På den ekstraordinære kongres i marts blev det besluttet at bruge den såkaldte "lånemodel" – ligesom DLF. Modellen blev valgt, fordi konfliktlån er en billigere måde at være i konflikt på end den mere traditionelle konfliktstøttemodel. Desuden besluttede kongressen et lidt lavere støtteniveau for de lockoutede end beslutningen på den ordinære kongres i 2011. Med henblik på at modsvare denne nedsættelse for de lockoutede blev der besluttet et solidaritetskontingent i seks måneder.

Kongressens fastsættelse af det ordinære konfliktkontingent skete ud fra to hensyn; at konfliktkontingentet skulle være dels så lavt som muligt hver måned, og dels så tilpas kortvarigt at medlemmerne stadig kunne huske, hvad

konflikten handlede om. Desuden blev både konflikt- og solidaritetskontingent fastsat ud fra det hensyn, at konflikten skulle koste de lockoutramte og de ikke-lockoutramte det samme. Alle skulle behandles økonomisk ens.

HB besluttede medio 2013 at indkalde til en ekstraordinær kongres i oktober. Baggrunden var dels, at DLF havde truffet en beslutning om et lavere kontingent, og det skabte en ny og svær situation for forbundet, idet nogle medlemmer forventede, at vi ville følge DLF. Dels var der en del medlemmer, som ikke forstod, hvorfor man skulle betale konfliktkontingent, hvis man ikke havde været lockoutet, og andre forstod det ikke, fordi der jo var tale om et lån, som skulle betales tilbage, og endeligt forstod nogle det ikke, fordi forbundet havde en fond med en formue. Gennemførslen af kongressen og de forudgående generalforsamlinger og valgmøder, gav alle medlemmer – også de utilfredse – mulighed for at møde op, udtrykke deres holdning, stille spørgsmål og stille op til valg som delegeret. Så det var en åben og demokratisk proces.

På kongressen i oktober blev betalingen af konfliktkontingent forklaret. De ikke-lockoutede skal betale konfliktkontingent, fordi

- lockouten vedrørte alle medlemmer, uanset om man havde været lockoutet eller ej. Regeringsindgrebet får nemlig ligeså stor betydning for de lærere, der er ansatte som tjenestemænd eller tjenestemandslignende som de OK-ansatte, og indgrebet kommer også til at få afsmittende virkning for medlemmerne på det private område.
- Lockouten også havde en mere principiel side – nemlig undergravning af den danske model. Det får på den lange bane betydning for alle medlemmer, også dem som ikke er ansat med regler om lærerarbejdstid.
- forbundets fond skal genetableres til næste OK-forhandling, og derfor er det et helt normalt princip, at en faglig organisation, som har været i konflikt, opkræver konfliktkontingent hos alle medlemmer – både de konfliktramte og de, som ikke har været i konflikt.

Desuden blev der truffet beslutning om et lavere månedligt kontingent, men over en længere periode. Det indgik i beslutningen, at det **samlede** kontingent blev lavere, samtidigt med at genetableringen af forbundets fond ikke skulle ske fuldt ud, men kun til et niveau, som svarer til DLF's.

Enkelte har truet med at løbe fra regningen. Men i forbundets vedtægter er det fastlagt, at når en konflikt er slut, så kan man kun melde sig ud, hvis man betaler sin forholdsmæssige andel af konfliktomkostningerne. Det helt store flertal af forbundets medlemmer, som er solidariske med kollegerne, har krav

på at have sikkerhed for, at når de betaler deres konfliktkontingent, så er der ikke nogen, der skal kunne løbe fra deres del af regningen og dermed lade andre overtage den. For løber man fra regningen, er der andre der skal betale.

På repræsentantskabsmødet i 2014 gjorde formanden rede for lockoutens påvirkning af forbundets regnskab for drift og fond samt sammenhængen mellem resultatet og forbundets forventede regnskabsresultater de kommende år. Frem til medio 2017 vil kontingentet og dermed forbundets indtægter være påvirket af konflikten.

Arbejds miljø:

Der er stadig mange henvendelser fra medlemmer, som er stressede og langtidssyge, mange elever pr. Lærer, flere arbejdsopgaver end der er tid til, er nogle af de problematikker der bliver peget på.

Det har i hele perioden ligget sektionbestyrelsen meget på sinde at belyse arbejdsmiljøet og synliggøre belastningen af den enkelte produktionsskoleansatte. Vi har bedt lærerne og tillidsrepræsentanterne beskrive deres hverdag. Det resulterede i beskrivelser af arbejdsopgaver, som viser en anden virkelighed end UVMs indholds bekendtgørelse og samtidig viste det at jobbet som produktionsskolelærer fylder mere end en normal arbejdsuge.

En af de alvorligste årsager til stress er følelsen af ikke at kunne udføre sit arbejde ordentligt.

Det er et stort ansvar, lærerne står med. De skal sørge for at målene føres ud i livet inden for den alt for korte tid, der er til rådighed samtidig med, at der kommer flere- og mere støtte krævende elever på værkstederne.

Belastnings beskrivelserne var og er tænkt brugt i overenskomstforhandlingerne, som underlag for argumenterne om bedre arbejdsmiljø og mere i lønningsposen. Ved OK13 kom vi som beskrevet ikke til forhandlingsbordet, så vi prøver igen ved OK15.

Antallet af elever pr. lærer er først og fremmest et uddannelsespolitisk anliggende.

Lærerne bliver presset fra flere sider.

Kommunerne er pressede økonomisk og prøver at spare ved i større omfang at placere de "dyre" unge, dem der i virkeligheden behøver et andet tilbud end det vi kan, på produktionsskolerne, med større belastning af lærerne til følge. Og skolen som er lærernes nærmeste arbejdsgiver presser på, fordi de skal have effektiviseret driften mest muligt, for at få det alt for lave taxameter til at

slå til. Derfor bliver der tænkt i rigtig mange elevtimer pr. uge og på nogle skoler meget få lukkedage i løbet af året.

Har man en elev med ganske særlige behov, som man gerne vil hjælpe på vej, ja, så har man ikke tiden til det, for alle de andre elever kan ikke bare overlades til at klare sig selv.

Når man så, som lærer vil prøve at leve op til alle mål og ønsker, er det klart, at man kan blive stresset og få den der følelse af, at man ikke gør arbejdet ordentligt, selvom det egentlig er det alle gerne vil.

En meget stor belastning er det, at de ansatte på en produktionsskole for det meste skal "dække" hinanden af.

Det betyder, at når der er en sygemeldt, eller på anden måde fraværende, så skal de øvrige lærere undervise de elever, der ikke har en lærer, den eller de dage.

Det er urimeligt, det er uforberedt og ender som regel som pasning, det kan eleverne, lærerne og skoleformen ikke være tjent med.

Fra sektionsbestyrelsen må vi nødvendigvis stille det krav til skoleledelserne, at de sørger for ordentlige arbejdsforhold, så vore lærere får mulighed for at udføre deres arbejde tilfredsstillende og i overensstemmelse med indholds bekendtgørelsen.

Der er stadig sager om bortvisning og samarbejdsproblemer. Der er ofte samtaler med medlemmer, som er blevet syge af og ikke magter deres arbejde, og dermed efterspørgsel på vores socialrådgiverbistand til sygefraværssamtaler og oprettelse af fleksjob.

En tanke kan være at produktionsskolerne netop skal være det område, hvor arbejdsmiljøet er i top. Vi kender alt til betydningen af anerkendelse og gode relationer. Vi har masser af erfaring i at skabe det gode undervisningsmiljø for eleverne. Tænk hvis den viden bliver brugt i forhold til skolernes arbejdsmiljø.

STU på produktionsskolerne

I 2012 gennemførte forbundet en undersøgelse på produktionsskolerne af, hvordan STU - Særligt Tilrettelagt Undervisning – gennemføres på skolerne. Flere produktionsskoler oplevede nemlig, at kommunerne presser priserne for STU-forløb.

KL havde udsendt en vejledning til kommunerne, og man må sige, at det var et ret klart oplæg til at presse prisen. Der stod: "De fleste kommuner oplever, at specialuddannelsesinstitutionerne prissætter STU-forløb på et ganske højt

niveau. Der er imidlertid ingenting i reglerne, som siger noget om, hvad et STU-forløb skal koste. De høje prisniveauer er udtryk for ikke-afstemte forventninger mellem de økonomiske og indholdsmæssige rammer for uddannelsen mellem kommuner og uddannelsesinstitutionerne." "Inden for lovens rammer er der mange muligheder for at justere på indholdet og dermed også omkostningsniveauet i et STU-forløb.

Loven siger fx ikke noget detaljeret om indholdet af undervisningen og valget af undervisningsmidler i et STU forløb. Der er ikke særlige krav til personalenormeringer og uddannelsesmæssige forudsætninger hos undervisere."

Produktionsskolerne presses dermed til at gå på kompromis med kvaliteten af udbuddet – for at beholde elevaktiviteten. En sænkelse af kvaliteten af STU-uddannelsen har bl.a. betydning for lærerkvalifikationer i forhold til undervisning af STU-målgruppen og en forsvarlig normering på værkstederne. Det påvirker kvaliteten og lærernes arbejdsmiljø i en meget negativ retning.

Loven er uden tvivl blevet til med baggrund i den gode vilje over for en af vort samfunds allersvageste grupper rent uddannelsesmæssigt. Men den er ikke særligt godt gennemtænkt og er derfor endt med at blive et kludetæppe af lappeløsninger, som egentlig bare henviser den meget svage gruppe unge til kortere eller længere forløb i allerede eksisterende uddannelses- og skoleformer. Der er således i lovteksten slet ikke i tilstrækkelig grad sikret et indhold og en kvalitet ud fra evner og behov hos disse unge. På samme måde er lovteksten nærmest klinisk rensset for enhver beskrivelse af kompetencer og kvalifikationer hos det personale, der bliver involveret i uddannelsen. Ligeledes forholder loven sig kun i begrænset omfang til betingelserne, hvorunder indsatsen skal foregå.

For at få en blot nogenlunde fornemmelse af, om forbundets skepsis var berettiget, gennemførte forbundet – og med opbakning fra produktionsskoleforeningen – en spørgeskemaundersøgelse på landets produktionsskoler.

Undersøgelsen blev foretaget blandt 69 skoler. 55 skoler svarede og heraf svarede 15 skoler (27 procent) bekræftende på, at skolen havde STU-tilbud. På spørgsmålet om pris for STU-elever var det et bredt svarfelt. I den ene ende fik en skole 13.000 kroner pr. elev pr. måned, og i den anden ende fik en skole 27.000 kroner pr. elev pr. måned. Erfaringsmæssigt fra andre områder ved forbundet, at der er endog ret store lokale forskelle og afvigelser i

betingelser og forudsætninger; men at dette skulle betinge så store forskelle i prissætningen, var en stor overraskelse i undersøgelsen.

Det er vigtigt, at vi følger udviklingen på STU-området tæt. De unge på uddannelsen skal have ordentlige vilkår, undervisningen skal sikres kvalitet, og vi skal bare have styr på "op og ned" i forhold til overenskomster og aftaler, så vores medlemmer på området ikke lades i stikken.

Uddannelsespolitik:

Forbundets Uddannelses – og Arbejdsmarkedspolitiske udvalg, hvor sektionsformanden bl.a. sidder, udarbejder politikker og strategier til oplysning og vejledning af folketinget. I perioden har udvalget bl.a. brugt meget tid på fleksuddannelsen og erhvervsskolereform, i et forsøg på at forbedre og undgå uhensigtsmæssigheder for vores skoleverden. Vi havde set frem til at fleksuddannelsen blev til virkelighed, desværre blev det "kun" til kombineret ungdomsuddannelse. 2 års erhvervsforberedende uddannelse til de unge, som ikke kan profitere af de etablerede uddannelser. Vi er bange for at KU ikke er godt nok til målgruppen. Det er reelt uddannelse uden uddannelse.

I forligsteksten fra folketinget, stod der helt klart at produktionsskolerne skulle spille en væsentlig rolle i koordineringen af den kombinerede ungdomsuddannelse. Da lovudkastet lå klart, var den særlige rolle gledet ud. Det var sket i ministeriets behandling. I praksis viser det sig at Produktionsskolerne kommer til at spille en væsentlig rolle, bl.a. i etableringen af konsortierne til koordinering af den kombinerede Ungdomsuddannelse.

Uddannelsespolitik laver vi også i samarbejde med Produktionsskoleforeningen og Forstanderkredsen. Det tidligere uddannelsespolitiskudvalg, blev 2012 omdøbt til koordineringsudvalget, samtidigt blev det organisatorisk placeret uden for PSF's udvalgsstruktur. I udvalget sidder repræsentanter fra alle 3 foreninger.

Det udvalg udarbejder også politikker og strategier til oplysning og vejledning samt en del brandslukning efter hovsa beslutninger.

En stor tak til Produktionsskoleskoleforeningen, for det utrættelige arbejde med at få sat produktionsskolerne på dagsordenen, det er lykkedes. Produktionsskolerne er i dag mere end nogensinde en del af løsningen, tak for det.

At der ligefrem er et samarbejde mellem en lederforeningen og en fagforeningen er lidt unikt. Det er imidlertid tilfældet, idet vi har et samarbejde med Forstander Kredsen. Det er da ikke altid uden sværds slag, men vi synes

det er et væsentligt samarbejde for skoleformen, så produktionsskolerne fortsat kan og skal spille en væsentlig rolle i ungdomsuddannelserne, også stor tak for det.

Det er ikke et signal til at hvile på laurbærrene, det er fuldtidsarbejde at holde kommuner, folketing, Dansk Arbejdsgiverforening og LO til ilden.

Vi har et ønske til lederne på produktionsskolerne. Vi tror at samarbejdet blev både bedre og lettere hvis der ikke var så mange forskellige lederforeninger.

Årselevtallet, har i perioden ligget forholdsvist højt omkring 7500, hvilket dækker over stor spredning, i aktivitetsniveauet, fra skole til skole, dog uden at der tegner sig et mønster.

For 3 år siden anså vi konjunkturedgangen for at være årsag til "Succesen" med baggrund i ovennævnte har vi grund til at antage at Produktionsskolerne har vundet fodfæste, som fortjent.

Finansloven for 2015 er ikke forhandlet på plads i skrivende stund, men oplægget fra regeringen ser ud som om at der er forventet en aktivitetsforøgelse, hvilket vi hilser velkommen.

Medlemssituationen og hvervning

Sektionen har stadig over 800 medlemmer. Der er desværre en 20 stykker, der har valgt at forlade os efter lockouten.

På nogle skoler har vi kun få medlemmer af Uddannelsesforbundet, og hvis vi tæller alle medarbejdere på vores overenskomst, mangler vi et sted mellem 200 og 300 medlemmer.

På den baggrund har hovedbestyrelsen besluttet at iværksætte en særlig hverve indsats, bl.a. på produktionsskole området.

Der er udarbejdet en hvervemateriale specifikt til vores område. Det er for nyligt sendt til TR-erne og ligger ligeledes tilgængelig på Uddannelsesforbundets hjemmeside.

Der skal derfor her lyde en opfordring til at hjælpe os med en yderligere medlemsfremgang og styrkelse af det faglige fællesskab.

Hjemmeside

Vi har vores egen side – det såkaldte sektionstov.

Vi bestemmer selv, hvad der skal ligge på siden – så længe det holder sig inden for lovgivningen og ikke er i strid med Uddannelsesforbundets formål, idegrundlag og arbejde. Praktisk foregår det ved at stof til hjemmesiden leveres til sekretariatet; som så lægger det på hjemmesiden.

Alle sektioner, foreningsdelen og ledergruppen har velfungerende torve, men aktiviteten er svingende. Det er også forskelligt, hvordan sektionerne bruger torvene.

Afrunding

Bestyrelsen ser frem til en god og konstruktiv generalforsamling med en livlig debat og mange gode input, så vi sammen kan blive endnu bedre.

Vi er ikke tilfredse endnu, serviceringen af medlemmerne kan altid blive bedre og vi er lydhøre for alle forslag, der kan gøre os bedre til at være fagforening for jer.

*På vegne af sektionsbestyrelsen
Allan Krohn Jensen
Formand*